

[Petra Petersen.]

les af forbrugerne, men det må, som det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) sagde, ske ved øget statstilskud.

Lovforslaget om statstilskud til rugbrød og mælk og planerne om at ophæve prisbindingerne er jo typiske for den politik, regeringen og dens støttepartier fører, en politik, som i høj grad er et bedrageri mod arbejderklassen. Næppe er det lykkedes ved de socialdemokratiske ledes hjælp at få overenskomsterne halet i land, før man bevidst går i gang med at ødelægge de små indrømmelser, som under arbejdernes pres er opnået. I dag taler de samme socialdemokrater mod dette og andre forringelser, de stiller forslag om forlængelse af prisbindingerne — de samme socialdemokrater, der var med til at anbefale forliget, til trods for at de vidste, disse forringelser ville komme. Socialdemokratiet har her påtaget sig et meget stort ansvar.

Således er regeringens politik i det hele taget, og det var jo bebudet af finansministeren; han meddelte blandt andet sin beslutning om at lade skotøjsrabatkortene falde eller, som det nu senere er blevet til, at nedsætte dem til det halve pålydende. Socialdemokratiet var jo heller ikke i tvivl om de andre partiers stilling, heller ikke i tvivl om det radikale venstres stilling til prisbindingerne.

De voldsomme prisstigninger på havregryn, flæsk og kød, som jeg har omtalt, og de voldsomme stigninger på fodtøj som følge af hudeordningen er der langtfra givet befolkningen dækning for. Prisstigningen på oksekød skulle udlignes ved rabatkort til fodtøj. Disse rabatkort blev kun givet til børnene, alle andre kategorier af befolkningen har ingen erstatning fået, og lige så hurtigt man mener det kan lade sig gøre, søger man nu helt eller delvis at lade denne rabat bortfalde. De 40 kr., rabatten hidtil har givet, dækker ikke engang prisstigningen på fodtøj, og de bebudede 20 kr. langt mindre, og der gives ikke og har slet ikke været givet dækning for fordoblingen af prisen på oksekød. Det, man med et misvisende ord kalder for børnetilskud, og som skal være dækning for stigningen i prisen på kød og flæsk, og ophævelsen af rabatordningerne for smør, margarine og tekstilvarer har store dele af befolkningen ikke fået. Blandt andet har de arbejdsløse familier ikke fået dækning, medmindre de har mindreårige børn. Familier med store børn, børn, der er i lære, får ingen dækning, og alle andre mindrebemidlede får jo heller ingenting. Ikke engang de gamle, invali-

derne og de enlige mødre har med de 40 kr. pr. år, som de hidtil har fået, og som regeringen igen har stillet forslag om, fået dækning for de enorme prisstigninger, og det har forringet deres levestandard ganske betydeligt.

At man så samtidig spiller det såkaldte børnetilskud ud mod ethvert fornuftigt forslag til en bedre lovmæssig omsorg for mødre og børn, gør ikke sagen bedre. Ejheller at samme børnetilskud ikke udbetales til barnets mor — hende, der i almindelighed sørger for indkøb til familiens ernæring —, men skal udredes ved modregning i skatter.

Nu er løvoverenskomsterne halet i land, arbejderne er bundet ved lønftaler to år frem i tiden, og så kan flåningen fortsættes. Det er altså det, man vil. Hvis prisbindingerne ophæves, betyder det, at der ingen dækning gives til arbejderne og rentemodtagerne før september. Dertil kommer, at pristalsberegningen aldrig har givet arbejderne fuld dækning for prisstigningerne og heller ikke vil gøre det i dette tilfælde.

Vi kommunister vil ikke være med til en sådan politik. Vi er ganske vist tilhængere af, at det arbejdende landbrugs økonomiske forhold bedres. Vi er ikke blinde for de vanskeligheder af økonomisk art, der opstår, når udgifterne til foderstoffer og andre udgifter stadig stiger, medens f. eks. priserne på landbrugets produkter ligger fast; men vi mener, man må gå en anden vej og søge at finde frem til en nedsættelse af omkostningerne — hvad iøvrigt det ærede medlem hr. Fuglsang gjorde opmærksom på ved debatten om kornloven.

Regeringen har jo selv advaret imod inflation, mod kapløbet mellem lønninger og priser, men nu lægger den selv for igen. Næppe har arbejderne fået en yderst mangelfuld erstatning for de prisstigninger, der har fundet sted, før levnedsmiddelpriserne sætter kapløbet i gang igen. Det var for regeringen og socialdemokratiet så meget om at gøre at få mæglingsforslaget i foråret halet i land. Det er sket, og så må tiden være inde til et prisstop. Ude omkring i verden viser priserne fald, men her i vort land plyndrer man befolkningen ved stadig nye stigninger og flåninger på alle områder.

Vi mener, at vel skal smålandbruget have sin økonomi forbedret, men det bør ske der- ved, at dets omkostninger — udgifterne — sættes ned, ikke ved prisstigninger, der rammer såvel forbrugerne i al almindelighed som de små landbrugere selv.

Det er i denne forbindelse heller ikke helt uinteressant at se forskydningerne i de for-